

Tvarkydama savo a.a. vyro Vlado Voverio archyvą, jame radau įdomios, iki šiol man nežinomos medžiagos. Tarp kitų užrašų, radau jo sukonspektuotą Rojaus Medvedevo straipsnį „Kaltinimai Stalinui“ (Roj Medvedev. Isk Stalinu // Moskovskije novosti. – 1988, lapkr. 27), kuriame pateikta bolševikinio genocido pačioje Rusijoje statistika, paneigianti dabartinės Rusijos „gudročių“ pateiktą statistiką Prancūzijos mokslininkams apie Stalino vykdytą terorą Sovietų Sąjungoje. Jų knygoje „Juodoji komunizmo knyga“ statistika iš Rusijos teigia, kad Stalino bolševikinis režimas išžudė 20 milijonų savo šalies piliečių. Pagal Rojaus Medvedevo duomenis, iš tikrųjų šis Stalino aukų skaičius yra sumažintas, ne keliais tūkstančiais, ar milijonais, o kelis kartus.

Minėtame Rojaus Medvedevo straipsnyje teikiama tokia statistika:

1918-1920 metų kolektyvizacijos aukomis tapo 10 milijonų Rusijos valstiečių. R. Medvedevas straipsnyje teigia, kad pats Stalinas šių aukų skaičiumi, kaip dideliu savo genialaus valdymo nuopelnu, gyrėsi Didžiosios Britanijos premjerui Vinstonui Čerčiliui. „Išbuožinama“ buvo iki pat 1932 metų.

1927-1931 metais masiškai buvo naikinami „kairiosios opozicijos“, „dešinės opozicijos“ partijų nariai, „buržuaziniai nacionalistai“, nusikaltę

„specialistai“. Sunaikinta apie 200 tūkstančių. Išliko labai nedaug, kalėjimuose praleidę 25-30 metų.

1933 metais – pagal instrukciją iš Kremliaus organizuotas „holodomoras“ Ukrainoje. Rojus Medvedevas savo straipsnyje rašo, kad tada Ukrainoje badu mirė 6 milijonai žmonių. (Statistika nėra nusistovėjusi; ji svyruoja nuo 6 mln. Iki 13 mln. kryptingai išmarintų badu ukrainiečių. Ypač dideli „nuopelnai“ šioje siaubingoje statistikoje priskiriami Nikitai Chruščiovui. Istorikai tyli. Rusijoje jie Vladimiro Putino nutildyti).

Nuo 1924 iki 1937 metų Stalino komunistinis režimas represavo 18 milijonų žmonių; iš jų 10 milijonų buvo masiškai išžudyta įvairiausiose vietovėse; daugiausiai Sibire, sraunių upių pakrantėse, kur vėliau, upėms pavlovus krantus, į nežinią iškeliavo ir tų milijonų palaikai. (Apie tai ir aš rašiau savo knygoje „Antikomunizmas“ (V., 2010).

1937-1938 metais represuota 5-7 milijonai „kitaminčių“ partinių bei Sovietų sąjungos kariuomenės vadų ir komisarų. 1 milijonas jų sušaudyta, kaip „Tėvynės išdavikai“, tarp jų legendinis Sovietų sąjungos maršalas Michailas Tučačevskis. Suimtas 1937 metų gegužės mėnesį ir sušaudytas.

1939-1940 metais Stalino „giltinė“ įsisuko į bolševizmo pavergtų tautų teritorijas. Vakarų Ukrainoje, Baltarusijoje ir Pabaltijyje išžudyta 2 milijonai „nepatikimų“ režimui žmonių – daugiausia iš jų šviesuolių, baigusiu aukštuosius mokslus, – tautų protas.

1941-1943 metais, jau vykstant karui, iš pradžių išstremti iš jų gyvenamųjų teritorijų, o vėliau išžudyti – 3 milijonai Pavolgio vokiečių, kalmukų, čečėnų, ingušų, Krymo totorių, graikų, kurdų.

1943-1946 metais atkariauose Sovietų sąjungos teritorijose prasidėjo nauja bolševikinio teroro banga – „filtracija“, represavimas ir žudymas tų, kurie „bendradarbiavo su vokiečiais“ Į tą skaičių buvo įtraukti ir visi karininkai bei kareivėliai, kurie buvo papuolę į vokiečių nelaisvę. Rojaus Medvedevo duomenimis į šią teroro bangą pateko 10 milijonų SSRS piliečių. Jų mažai išliko gyvų.

Į atskirą represuotųjų grupę Rojus Medvedevas įtraukė specialistus – „gydytojus žudikus“, daugiausiai tarp jų buvo žydų tautybės, kosmopolitus (kibernetikus, vadybos specialistus), mokslininkus antilysenkininkus, antimičūrininkus, veismanistus-morganistus (biologus, genetikus) ir kitus – jų represuota visoje Sovietų sąjungos teritorijoje 1947-1953 metais vienas milijonas. Daugelis jų žuvo nepakeldami baisių kalinimo sąlygų, tarp jų ir mūsų Andrius Greičiūnas).

Taigi, bendras Stalino teroro aukų skaičius – 46 milijonai 500 tūkstančių savo šalies išžudytų piliečių. Dabar visi tie tyrimai sustabdyti. Ko gero, siekiant patikslinti šią statistiką, tikslinga būtų palyginti Rusijos gyventojų skaičių iki revoliucijos ir 1953 metais, naudojant Adolfo Damušio tyrimo metodiką.

Baisiausia, kad įsuktas žudymo smagratis veikė nusustodamas – jam reikėjo vis naujų ir naujų

kraujo aukų. Taip buvo realizuojamas svarbiausias komunistinės ideologijos principas – surask priešą ir jį sunaikink. Kad ir kaip bebūtų paradoksalu, šiuo požiūriu rusai mokslininkai pasirodė doriausi ir sąžiningiausi aiškinant šitą begalinį kraujo troškulį. Jie ir suvokė pirmieji, kad visų nedorybių ir niekšybių, visų nusikaltimų žmogui ir žmogiškumui organizatorius buvo komunistų partija, realizavusi šitą antižmogišką komunizmo principą.

Rusijos rašytoja Zoja Krachmalnikova, ko gero, pati pirmoji, pašiltėjus Rusijos politiniam klimatui, pabandė aiškintis komunizmo esmę ir jo įtaką ruso dvasios būklei. Apibendrinusi mokslininkų tyrimus ir savo pačios stebėjimus straipsnyje „Tarp mūsų kruvinas skaldymo angelas“ (Mež nami angel krovavyj razdelenija // Literaturnaja Gazeta. -1996, saus. 24, p.3-4), pasirinkusi straipsniu epigrafu Rusijos filosofo Nikolajaus Berdiajevo mintį: „Būdingiausias rusų istorijos bruožas yra... skaldymasis ir jo katastrofiški padariniai... Skaldymasis mūsų istorijos varomoji jėga...“, ji rašė, kad vienas iš pirmųjų buvo Rusijos cerkvės skilimas 1610-1613 metais, išlikęs Rusijos istorijoje Didžiosios sumaišties („Smūtos“) vardu... Jis ne tik Rusiją padalino į dvi dalis. Į dvi Rusijas, bet ir buvo pirmasis tragiškas lūžis ruso sieloje... (kai rusas kariavo kruviną karą prieš rusą – O. V.)... „Nuo to laiko, - teigia rašytoja, - Rusijos dvasia suskilo“.

Antrasis Rusijos skilimas, „dar tobulesnis savo žiaurumu“ – 1917 metų revoliucija. Išžudyta ir badu numarinta milijonai Rusijos inteligentų ir valstiečių – sergančios ruso dvasios padarinys Žudymas tapo poreikiu. Žudymo mašina, užvesta Lenino ir jo bendražygių, Stalino laikais įgijo makabrišką pobūdį. Kiekvienais metais, kaip rodo ir Rojaus Medvedevo statistika nužudytųjų skaičius augo geometrine progresija. Revoliucionieriai žudikai gimdė tokius pačius vaikus. Pastarieji estafetę perdavė savo vaikams „Sovietų sąjunga tapo didžiule kalėjimo zona žmonėms ir tautoms. Jos vadovai vietoj demokratinio principo – žmogaus teisės gyventi įtvirtino kitą principą – žmogaus teisę žudyti“ (Krachmalnikova Z. Ten pat).

„Baisiausia, - teigia rašytoja, - kad nuo pat pirmųjų komunistų partijos dienų jos vadai genialiai suprato, kad svarbiausia – sukurti mąstymo modelį, pateisinantį visus komunistų nusikaltimus, sukurti naują „sąžinę, į jos pamatą dedant smerdiakovišką logiką – viskas leidžiama, kas padeda partijai“ (Krachmalnikova Z. Ten pat).

Šitas mąstymo modelis sovietiniame gete tapo privalomas ne tik komunistų partijos nariams, bet ir visai visuomenei. Buvo paskelbtas šūkis: „Kas ne su mumis, tas – prieš mus“. Galinga komunistinės propagandos mašina, šimtus kartų pranokusi vėliau gimusių gebelsiškąją, ir komunistų partijos diktatui pavaldus švietimas, mokslas ir visa kultūros sistema... ir žmonių baimė būti sunaikintam, kaip liaudies priešui, pasiekė savo tikslą: žmonėms tarsi antroji oda „priaugo“ naujasis mąstymas ir naujoji „sąžinė“. Žinduolių klasifikacijoje atsirado naujas padaras – homo sovieticus. Komunizmas buvo padarytas religija, o cerkvė paversta tik „kultinių apeigų atlikimo“ struktūra, kaip mėgdavo sakyti Maskvos patriarchas Aleksijus II. Komunistų partijos saldzialiežuvių pastangomis Leninas ir Stalinas buvo iškelti į Dievo statusą, paskelbti vieninteliais ir patikimiausiais dievais, visiškai nekonkuruojančiais su tikroju Dievu – jis liko tik Rusijos marginalijose, kaip „nereikšmingas kultinių apeigų atlikimo objektas“ (Ten pat).

Komunizmo religija, skelbta Lietuvoje per visą jos okupacijos laikotarpį, jau trims lietuviukų kartoms – nuo kūdikystės vaikų darželyje, mokykloje ir universitetuose – irgi subrandino savo vaisius – brazauskinis, uspaskinūs, borisovinius, čekistinius, paulauskinis ir kt., kurių esmė ta pati, tik kitokia forma...

1945 m. vasario 21 d. Alytaus apskrities Simno valsčiaus Liepakojų kaime NKVD kareiviai, padedami vietinių stribių, išžudė 21 partizano būrį, kuriam vadovavo Antanas Kušlys, išėjęs partizanauti dar 1944 metų lapkritį. Šis būrys žuvo vienas iš pirmųjų Lietuvoje. Būryje buvo penkios poros brolių Antanas ir Feliksas Kušliai, Vincas ir Bolius Paršeliūnai, Vincas ir Vladas Petrikoniai, Antanas ir Vincas Šerkšnai, Juozas ir Algirdas Berčiūnai ir kiti. Nužudyti partizanai tris paras išbuvo numesti Simno aikštėje. Liudytojai prisimena, kaip užsilipęs ant būrio vado krūtinės stribas Antanas Kvedaravičius sakė prakalbą. Ilgus metus šią istoriją minėdavo vietinis laikraštis „Komunistinis rytojus“. Paskutinį kartą aprašyta 1986 m. sausio 18 d. straipsnyje „Į naują vagą su plūgu ir šautuvu“. Straipsnyje rašoma: „Pasakoja buvusios Alytaus apskrities liaudies gynėjas Antanas Kvedaravičius, Vyno ir šampano kombinato vyr, juristas, dabar pensininkas: „Organizavau vyrų būrį... Greit į jį susirinko apie 60 žmonių. Aš buvau paskirtas būrio vadu. Pirmasis mūsų mūšys įvyko Liepakojų kaime, netoli Žuvinto ežero. Tada sunaikinome Kušlio, buvusio Simno šaulių būrio vado gaują. Neišgelbėjo jo klampios Žuvinto pelkės, nepadėjo ginklai. Toliau sekė aršios kovos – Kalnuškio mūšis“ 1981 metais pastatytame dokumentiniame filme „Alytus ir alytiškiai“ Antanas Kvedaravičius apie savo „nuopelnus“ stribių būryje pasakojo su didžiuoju įkvėpimu ir pasididžiavimu (Lietuvos Aidai. – 1994, vas. 19).

Neseniai rašiau apie Pauliaus Vyturio knygą „Dialogai su Viešpačiu ir Šėtonu“ (V., 2012), kurioje parodomas ir Lietuvos „piliiečių“ „naujas mąstymas“ ir „nauja sąžinė“. Kai pagarsėjusiam šešiolikmetės mergaitės Onutės Preilauskaitės prievartautojui ir žudikui su pakeista pavarde iš Močalovo į Mažirina, vadovaujant buvo nukauti 11 partizanų netoli Eržvilko ir jų palaikai buvo numesti Eržvilko aikštėje, operacijos vadovas NKVD gen. Mažirinas organizavo girtų žudikų pasilinksminimą prie žuvusiųjų palaikų. Pasilinksminimo „vinis“ buvo seserys Maša ir Katia Matuševaitės, kurias gerokai nugirdžius, buvo įsakyta šokti su aukštakulniais ant nužudytųjų krūtinė. O jis pats su girtų enkavedistų gauja toje orgijoje traukė „kalinką“, pagal kurią komjaunuolės šoko. (Voverienė O. Audros priverčia ažuolus leisti gilesnes šaknis // Karštas komentaras. – 2014, saus. 31-vas. 14, p. 16-17).

Pasiekdavo Lietuvą žinios apie kruviną terorą Rusijoje ir karo metais, ir dar prieš karą. Pirmomis po karo dienomis Lietuvos žmonės patys pamatė tikrąjį okupanto ir jo kolaborantų veidą, jų naują mąstymą ir naują sąžinę – žudyti, žudyti, žudyti. Antanas Paulavičius knygoje „Kraujo upeliai tekėjo...“ (K., 1990) vienas pirmųjų Lietuvoje aprašė tą kruvinąjį okupanto ordą siautėjimą „Paskutiniojo Lietuvos partizano paskutiniame žodyje“ rašė: „Ar aš galėjau sėdėti rankas sudėjęs... kai daužė mano tėvui galvą. Klausinėjo, kur sūnus? Ar aš galėjau negirdėti jo vaitojimo?. Sukinėjo mano motinai rankas, kur vyriausiasis sūnus klausinėjo. Motin motinėle, išgirdau tavo raudą. Ar aš galėjau neišgirsti? Nurovė mano sesei kasas ir išniekino. Sese, sesute, išgirdau tavo aimaną. Paguldė mano brolio lavoną turgaus aikštėje: apnuogino, išniekino, subjaurojo. Ar aš

galėjau šito nežinoti? Užkasė mano bendražygių kūnus, grioviuose, raistuose, šuliniuose. Paslėpė, kad niekas niekad jos nerastų, kad kankinių šmėklos nepersekiotų žudikų. Suvarė visą mano kaimą į gyvulinius vagonus – dusino, badu marino, vežė į Sibiro žemę: tarė: nebus Lietuvos! Ar galėjau šito nežinoti? Ar galėjau nekeršyti?

Dabar mane kankins.. Nebijau kančių! Tyčiosis iš manęs Nebijau paniekos! Karo tribunolas nuteis mane sušaudyti Nebijau mirties! Tik, Dieve mano, vieno bijau, kad mano Tauta neprarastų atminties..." (Paulavičius A. Ten pat, p.170-171).

Lietuvos laisvės kovos sąjūdžio Deklaracija – be kita ko, tai ir buvo dokumentas prieš žmogaus virtimą baisesniu padaru, negu žvėris, prieš homo sovieticus „naują mąstymą“ ir „naują sąžinę“. Beje, Deklaracija Lietuvoje, atgavusioje nepriklausomybę, taip ir buvo nerealuota, iki šiol nerealizavus jos aktualiausių dabarčiai straipsnių:

„ 16. Komunistų partija, kaip diktatūrinė ir iš esmės priešinga pagrindiniam lietuvių tautos siekimui ir kertiniam Konstitucijos nuostatui – Lietuvos nepriklausomumui – nelaikoma teisine partija.

17. Asmenys, bolševikinės arba vokiškosios okupacijos metu, išdavę Tėvynę bendradarbiavimu su priešu, savo veiksmais ar įtaka pakenkę Tautos išsilaisvinimo kovai, susitepę išdavystėmis ar krauju, yra atsakingi prieš Lietuvos teismą“ (Lietuvos Laisvės Kovos Sąjūdžio Tarybos Deklaracija // Nijolė Gaškaitė Pasipriešinimo istorija 1944-1953 metai. – V., 1997. –p. 252-254).

Dabartinė Rusijos penktoji kolona, laisvai ir nevaržomai veikianti ir vykdanči informacinius karus prieš Lietuvos nepriklausomybę ir LR Prezidentę... pačioje Lietuvoje ir čekistinio sukirpimo jos pasiuntiniai, jaukiai įsikūrę JAV ir iš ten kariaujantys prieš Lietuvą mūsų spaudoje, notėtų ištrinti tą baisią Istorijos atmintį, tikėdamiesi, kad teisingumas Lietuvoje mirs, kai bus ištrinta Tautos atmintis.

2016 07 18